

1

Policisté nechali vchodové dveře otevřené. Mysleli si, že jí pomůžou, když trochu vyvětrají. Jenomže tím porušili platný postup pro zajištění důkazů na místě činu. Dveřmi se mohl dovnitř i ven dostat třeba hmyz. Průvan mohl znemožnit takzvanou dotykovou DNA, která uměla analyzovat kožní buňky, jež ulpěly na povrchu. Stejně důležité byly i pachy. Vyvětrat místo činu jednoduše znamenalo o část místa činu přijít.

Nic z toho ovšem běžní policisté nevěděli. V hlášení, které Ballardová dostala od službu konajícího poručíka, bylo uvedeno, že tělo bylo dva až tři dny v uzavřeném domě s vypnutou klimatizací. Svými slovy to popsal tak, že to v tom baráku smrdí jako v žumpě.

U obrubníku před Ballardovou parkovala dvě černobílá policejní auta. Mezi nimi stáli uniformovaní policisté a čekali na ni. Ballardová vlastně ani nepředpokládala, že by zůstali uvnitř u těla.

Deset metrů nad hlavou jim kroužil vrtulník, ze kterého mířil na silnici kužel světla. Vypadal jako gigantické vodítko, které drželo helikoptéru přivázanou k zemi, aby neuletěla.

Ballardová vypnula motor neoznačeného služebního vozu a ještě chvíli zůstala sedět. Zaparkovala před volným místem mezi dvěma domy, odkud viděla na hotový koberec světel města pod sebou. Spousta lidí si neuvědomovala, že se Hollywood Boulevard táhne v podobě úzké silnice až nahoru na kopec, kde se mění v ulici plnou obytných domů a představuje ostrý kontrast k Mekce turistů, kteří se o kus níže fotí se superhrdiny v kostýmech nebo u hvězd v chodníku. Tady nahoře bydleli bohatí a mocní a Ballardová věděla, že vražda na kopci vždycky zaměstná ty nejlepší lidi

MICHAEL CONNELLY

z oddělení. Tenhle případ jí nezůstane dlouho. Dostane ho oddělení vražd západního Hollywoodu, nebo možná oddělení vražd a loupeží v centru, podle toho, kdo vlastně umřel a jaké bylo jeho společenské postavení.

Odvrátila pohled od nádherného výhledu a rozsvítila světlo na stropě, aby viděla na zápisník. Právě se vrátila z dnešního prvního výjezdu. Šlo o běžnou vloupačku kousek od Melrose a Ballardová si udělala pár poznámek, které po návratu na hollywoodské oddělení přemění v hlášení. Nalistovala prázdnou stránku, zapsala čas – 01:47 – a adresu. Pak přidala poznámku o počasí. Bylo jasno a poměrně teplo. Zhasla a vystoupila z auta. Modrý maják nechala blikat. Obešla auto a otevřela kufr, ve kterém měla sadu pro prvotní ohledání místa činu.

Bylo pondělí v noci a ona měla první směnu v týdnu bez parťáka. To mimo jiné znamenalo, že tenhle kostýmek jí bude muset ještě den nebo dva vydržet, takže si nemůže dovolit, aby jí hned načichl pachem rozkladu. Svlékla si tedy sáčko, pečlivě ho složila a uložila do lepenkové krabice na důkazy. Pak vytáhla z igelitové tašky ochrannou kombinézu, natáhla si ji přes boty, kalhoty i přes halenku a zapnula ji až ke krku. Postupně opřela levou i pravou nohu o nárazník a utáhla suché zipy kolem kotníků. To samé udělala na zápěstích, čímž vše pod overalem hermeticky uzavřela.

Následně vytáhla gumové rukavice a roušku, kterou si brávala na pitevnu, když ještě pracovala na oddělení vražd. Zavřela kufr a přešla ke třem policistům, kteří už na ni čekali. V jednom z nich poznala seržanta Stana Dvoreka, místního velitele. Jeho dva kolegové už zjevně sloužili noční tak dlouho, že měli ve tvářích typický zdrchaný výraz policisty z Hollywood Hills.

Dvorek měl postupující pleš, typické břicho a velký zadek policisty, který tráví spoustu času v hlídkovém voze. Stál s rukama založenýma na prsou, opřený o jedno z aut. Měl přezdvíčku Vykopávka. Každý, komu se zalíbilo sloužit noční a vydržel na ní několik let, nakonec nějakou přezdvíčku dostal. Dvorek v současné době držel rekord, protože minulý měsíc oslavil deset let na noční. Dva policisté vedle něj se jmenovali Anthony Anzelone a Dwight Doucette, ovšem také oni byli známí pod přezdvíčkou. Kašpar a Shoda. Ballar-

TEMNÁ SVATÁ NOC

dová s nimi sloužila teprve tři roky, a zatím žádnou přezdívkou nedostala. Nebo o ní alespoň nevěděla.

„Nazdárek,“ pozdravila je Ballardová.

„Teda! Hotová Sally Rideová,“ prohlásil Dvorek. „Ty letíš raketoplánem?“

Ballardová rozpráhla paže, aby se mu předvedla. Bylo jí jasné, že v tom nafouklém krycím overalu vypadá jako ve skafandru. Napadlo ji, že možná právě dostala přezdívkou.

„Ani náhodou,“ odpověděla. „Tak copak je v tom baráku tak hnusného, že vás to vyhnalo na ulici?“

„Je to hodně hnusný,“ odpověděl Anzelone.

„Natažený, nafouklý...“ dodal Doucette.

Vykopávka se odlepil od kufru auta a zvážněl.

„Běloška, padesát let, na první pohled rána tupým předmětem a řezné rány v obličejí,“ řekl. „Někdo ji pořádně zřídil. V domě je nepořádek, možná jde o vloupačku.“

„Sexuální napadení?“ zeptala se Ballardová.

„Má zvednutou noční košili. Pod ní je nahá.“

„Okay, jdu dovnitř. Tak co, kluci, kdo si troufne dělat mi průvodce?“

Nikdo se nehlásil.

„Shodo, ty máš nejvyšší číslo,“ řekl Dvorek.

„Sakra,“ zamručel Doucette.

Doucette byl ze všech tří služebně nejmladší, takže měl nejvyšší služební číslo. Natáhl si přes ústa a nos modrý šátek, který měl pověšený na krku.

„Vypadáš jako člen gangu Crips,“ ušklíbl se Anzelone.

„Protože jsem černý?“

„Protože máš přes držku modrý šátek,“ odsekl Anzelone. „Kdybys měl červený, vypadal bys jako někdo z Blood, protože ti se podle nich jmenují, jako krev, ne?“

„Tak už padej,“ řekl Dvorek. „Fakt tu nechci tvrdnout celou noc.“

Doucette ukončil slovní potyčku a vykročil k otevřeným dveřím domu. Ballardová šla za ním.

„Jak to, že jsme se k tomu dostali tak pozdě?“ zeptala se.

MICHAEL CONNELLY

„Neteř oběti volala z New Yorku sousedovi,“ vysvětloval Doucette. „Soused má klíče a neteř ho poprosila, aby šel paní zkontrolovat, protože se jí několik dní neozvala přes sociální média ani přes telefon. Když soused otevřel dveře, praštil ho do nosu smrad, takže nás hned zavolal.“

„V jednu v noci?“

„Ne, o hodně dřív. Ale večer byly všechny hlídky nasazené na nějakého maníka podezřelého z vloupačky. Až do konce směny hlídaly perimetr v okolí parku La Brea. Neměl sem kdo zajet, takže to nakonec předali nám. Přijeli jsme, jak to jenom šlo.“

Ballardová přikývla. Hlídat perimetr kolem podezřelého z vloupání jí samo o sobě připadalo podezřelé. Pomyslela si, že jedna směna jednoduše hodila oznámení na druhou, protože se nikomu nechtělo pouštět do případu, v němž mohli najít tělo, které se nějakou dobu rozkládalo v zavřeném domě.

„Kde je ten soused?“ zeptala se Ballardová.

„Zpátky doma,“ odpověděl Doucette. „Podle mě ve sprše a maže si pod nos mentolovou mast. Tohle ho poznamená do konce života.“

„Potřebujeme jeho otisky, abychom ho mohli vyloučit, i kdyby říkal, že dovnitř nešel.“

„Rozumím. Zavolám sem lidi z laboroky.“

Ballardová si navlékla gumové rukavice a šla za Doucetem přes práh do domu. Rouška byla téměř k ničemu. Zápach rozkladu a smrti ji zasáhl jako facka, i když byla přesvědčená, že dýchá pusou.

Doucette byl vysoký chlap se širokými rameny. Ballardová přes něj nic neviděla až do chvíle, kdy ho o kus dál v domě obešla. Dům stál na pilířích směrem do svahu a přes prosklenou stěnu se jí naskytl úchvatný výhled na koberec tvořený mihotavými světýlky. I takhle pozdě v noci město žilo, dýchalo a nabízelo tisíce možností.

„Bylo zhasnuto, když jste přišli?“ zeptala se Ballardová.

„Nikde se nesvítilo,“ odpověděl Doucette.

Ballardová si jeho odpověď poznamenala. Zhasnutá světla mohla znamenat, že ke vniknutí do domu došlo ve dne, nebo naopak v noci, když už oběť spala. Věděla, že většinu vloupaček mají na svědomí malí zlodějíčkové, kteří chodí ve dne.